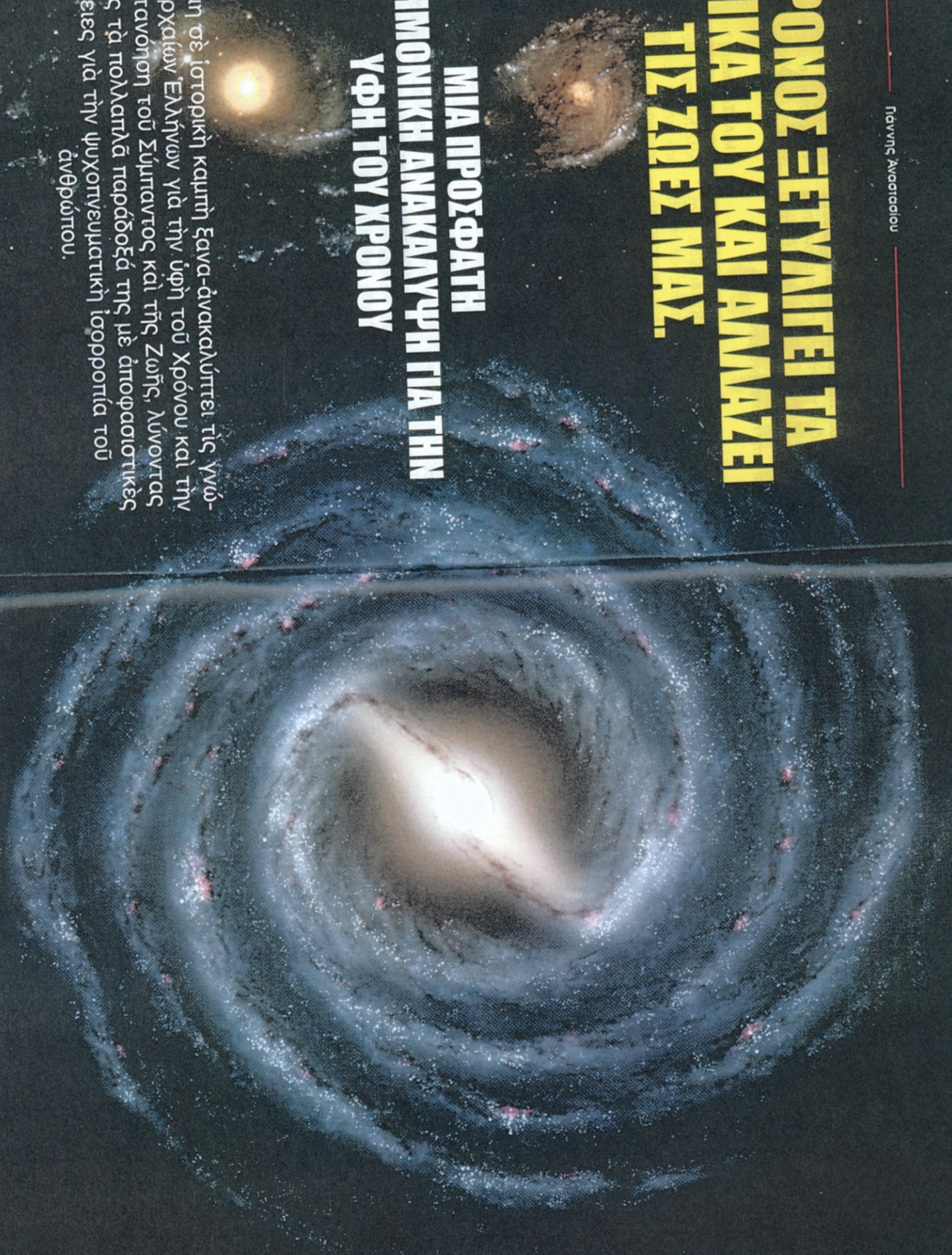


Ο ΧΡΟΝΟΣ ΞΕΓΥΝΑΙΦΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΑΖΕΙ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ.

**ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΑΤΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΥΨΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ**

Η έπιστήμη σε ιστορική καμπή ξανα-άνακαλύπτει τις γνώσεις των αρχαίων Ελλήνων για την ύψη του Χρόνου και την σωστή κατανόηση του Σύμπαντος και της Ζωής, Λύνοντας συγχρόνως τα πολλά παρὰδοξά της με άποφασιστικές ώφέλειες για την ψυχοπνευματική ίσοροπία του ανθρώπου.



Μία πρόσφατη επιστημονική ανακάλυψη για την ύψη του Χρόνου, που αλλάζει την κατανόησή μας για το Σύμπαν, και την Ζωή, είναι η θεωρία της Διττότητας του Χρόνου, που διατυπώθηκε από τον Γάλλο φυσικό και δρ Μηχανικής των Πευστών Jean-Pierre Garnier Malei, ειδικό σε θέματα Ουράνιας Μηχανικής και Σχετικότητας με πολύχρονη έρευνα στο Γαλλικό έθνικό σύστημα έρευνας. Δημοσιεύσεις για την τεκμηρίωση της θεωρίας έχουν ήδη γίνει από το Ινστιτούτο Μαθηματικών του Πανεπιστημίου της Λιέγης στο Βέλγιο. Η θεωρία αυτή δίνει λύσεις σε πολλά από τα μυστήρια της σύγχρονης επιστήμης και επί πλέον μας οδηγεί στην Ισορροπία της φυσικής και ψυχικής μας ύψειας. Πέρα από αυτά, μας αποδεικνύει πως οι πανάρχαιοι Έλληνες γνώριζαν πολύ καλά αυτήν την πραγματικότητα για τον Χρόνο και την είχαν κωδικοποιήσει στην γλώσσα μας.

Ο Χρόνος στην σύγχρονη επιστήμη

Η φύση του χρόνου απασχόλησε τον άνθρωπο από την πιο βαθειά αρχαιότητα και οι μύθοι των διαφόρων πολιτισμών το φανερόνουν. Οι φιλόσοφοι είναι αυτοί που προσπάθησαν να δώσουν απαντήσεις σε ερωτήματα όπως «πόσο που προσέρχεται ο χρόνος», «τί είναι αυτό που κάνει τον χρόνο να κινείται έτσι όπως στην καθημερινή ζωή του ατομολογικού κόσμου και να αποτελείσματα του χρόνου, όπως εμφανίζονται στην υποκειμενική πραγματικότητα. Για παράδειγμα, ή μη αντιστρεψιμότητα των γεγονότων, που είναι το βέλος του χρόνου που ζούμε καθημερινά, όπως επίσης ο ψυχολογικός χρόνος, δηλαδή το πως νοιώθουμε το πέρασμα του χρόνου. Όλα αυτά όμως είναι απλά φαινόμενα που προκαλεί ο χρόνος και όχι μία ιδιότητα του ίδιου του χρόνου, που είναι μία πολύ πιο βασική έννοια.

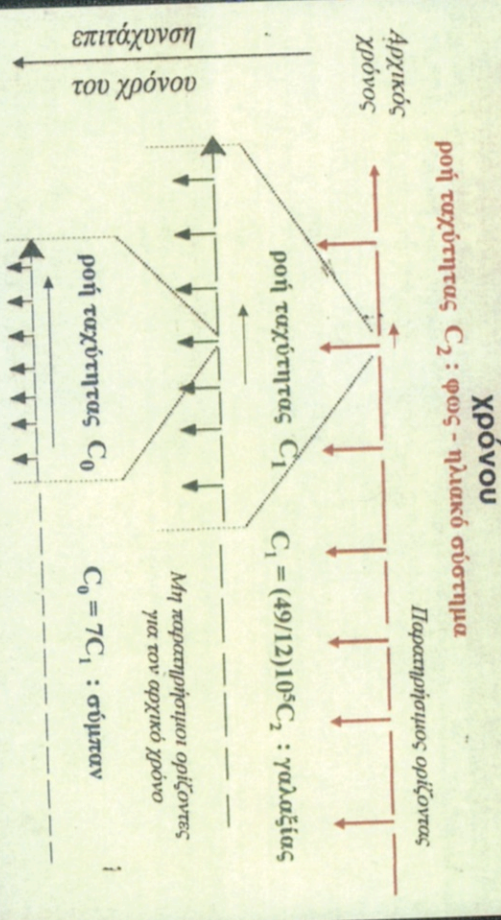
Κατά την διάρκεια του 20ού αιώνα έγιναν τεράστιες προ-

φωτογραφία του τηλεσκοπίου Hubble, όπου συλλαμβάνονται «άντηχηήσεις» φωτός από το μακρινό άστρο V838 το 1870, άστρηση του Μονόκερω.

Η κεντρική ιδέα της θεωρίας είναι ότι ο χρόνος είναι διακριτός - παραμοιάζει άνοιγματα και οι στιγμές γένυν με τη διαδοχικά άγια ταχύτητα. Μία είναι η γνώση μας ταχύτητα του φωτός και άλλες δύο, πολύ υψηλότερες, που άφγορον ή μία στον όριζοντα του γαλαξία και η άλλη στον όριζοντα του σήματος.



Τα άλληπάλληλα άνοιγματα του άσυνεχώς ρέοντος Χρόνου



δοι στις επιστήμες, και βασικές ανθεωρήσεις στον τρόπο που καταλαβαίνουμε την πραγματικότητα. Οι πιο γνωστές είναι η θεωρία της σχετικότητας του Άνσταν, που εξηγεί τον Μακρόκοσμο και η Κβαντομηχανική με πολλούς πρωταγωνιστές, που εξηγεί τον Μικρόκοσμο των στοιχειωδών σωματιδίων, που συμπεριφέρονται και σαν κύματα, εξαρτώμενα από τον άν τή παρατηρούμε ή όχι. Τά θεωρητικά άποτελέσματα έχουν έπιβεβαιωθί πειραματικά για τις δύο αυτές θεωρίες, και υπάρχουν λατρείες εφαρμογές σε πολλούς τομείς της σημερινής επιστήμης και τεχνολογίας.

Τά μεγάλα αυτά οικοδομήματα της επιστήμης δεν άρκουν όμως να ικανοποιήσουν την γνώση μας για τό πώς λειτουργεί τό Σύμπαν. Άπό τήν άρχή των θεωριών αυτών οι επιστήμονες προσπάθησαν -μέ έναν άπο τους πρώτους τόν Άνσταν- και προσπαθούν άκόμη να ένοποτήσουν τις θεωρίες τους. Νά βρούν πιο βασικές και πιο άπλες άρχές πίσω άπ' αυτά, που να εξηγούν μέ μία μοναδική θεωρία τό φάσμα των γεγονότων, άπο τήν κίνηση των γαλαξιών μέχρι τό στοιχειώδη σωματίδια στα άδρια της ύλης.

Πολλές προσπάθειες έγιναν τό τελευταία 80 χρόνια λοιπόν, που έντεινόνται τήν τελευταία 20ετία. Κάθε μία άπ' αυτές της θεωρίες λύνει μερικά άπο τό παράδοξα των άλλων θεωριών, άλλα δυστυχώς εισάγει καινούργιες ύποθέσεις και διορθωτικούς συντελεστές στις εξισώσεις χωρίς βάση και έπιπέως εισάγει καινούργια παράδοξα, που πρέπει μέ τήν σειρά τους να λυθούν.

Γτά παράδειγμα, ότι ό χρόνος είναι συνεχής και γραμμικός και ότι ή ταχύτητα του φωτός είναι μονοδική και άξέπεραστη στό σύμπαν, χωρίς εξήγησεις.

Παρί όλα αυτά παρατηρούμε γαλαξίες που φαίνονται να άπομακρύνονται μέ άδιανόητα μεγαλύτερες ταχύτητες, ενώ στοιχειώδη σωματίδια άλληλολληροφορούνται άκρια σε τεράστια άποστάσεις. Χώρα

που τό big-bang άπαιτεί τήν παραδοχή δημιουργίας ύλης εκ του μηδένος, ενώ ό αϊθέρας, που βασίζεται σε αυτήν τήν άρχή άπο τόν άρχαιότητα, έχει άπορροφή άπο τήν ίδια αυτήν επιστήμη.

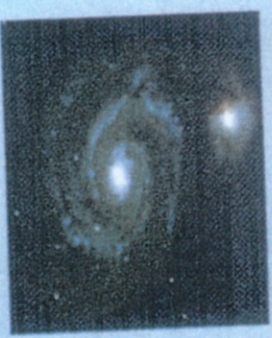
Ο κατάλογος είναι πολύ μακρός, άκόμη και άν δεν ύπολογίσουμε τήν άγνοιά μας για τήν λειτουργία της Ζωής. Κιότισκε έτσι ένα τεράστιο διανοητικό οικοδόμημα μέ γυάλινες βάσεις, ενώ τό λατά κοινό έχει τήν έντελως εσφαλμένη έντύπωση ότι ή έντονη επιστήμη τά έχει όλα υπό έλεγχο και ιδίως τις πιο βασικές άρχές, ενώ συμβαίνει άκριβώς τό άντιθετο.

Ο θεμελιώδης λόγος της άσυναρτησίας αυτής είναι ότι έχουμε σοβαρώτατα προβλήματα μέ τήν πιο βασική άρχή της φύσης, που είναι ή έννοια του Χρόνου. Δέν γνωρίζουμε τελικά τί είναι στην ουσία, και άπο τήν άρχή κάναμε ύποθέσεις περιοριστικές πάνω στον Χρόνο, που μας άκόλουθούν σαν φαντάσματα και άποτελούν τό βασικά συστατικά των περαιτέρω προσπαθειών μας για εξήγησεις. Θα έπρεπε λοιπόν να άναρωτηθούμε άν κάτι πάν λάθος άπο τήν άρχή, έτσι ώστε άναθεωρώντας το να εξασφαλισθούν όλα τά παράδοξα και να έμφανισθί ή άποραίτητη συνοχή. Όπως περίπου ή ήλιοκεντρική θεωρία έξάδειψε τήν άνάγκη των έπικυκλών του Πτολεμαίου, που έπέμεινε να έχη σαν κέντρο του συστήματος τήν Γη.

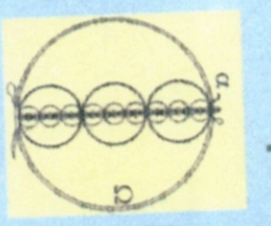
Μία τέτοια άναθεώρηση των πρώτων άρχών της φυσικής θα άποτελούσε μία τεράστια «επανάσταση» για τήν άνθρώπινη σκέψη, εάν έλυνε όλα τά σημερινά παράδοξα και συμφωνούσε μέ τό πειραματικά άποτελέσματα.

Αυτή ή άναθεώρηση έπιτελείται ήδη εδώ και μερικά χρόνια. Λύνοντας παράδοξα της φυσικής μέ μία μονοκονούλια (όπως θα πέριμενε έξ άλλου καυείς, έφ' όσον πρόκειται για τις βασικές άρχές) και έχει τεράστια έπιπτώσεις όχι μόνο στην φυσική άλλα άπο τήν ζωή των οργανισμών, ιδίως του άνθρώπου μέ πιο έξελιγμένο έντέλεδο συνείδησης.

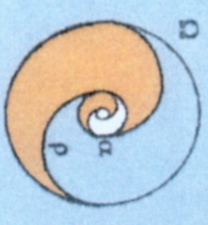
Ο Χρόνος Ξετυλίγει τα μυστικά του και αλλάζει τις ζωές μας



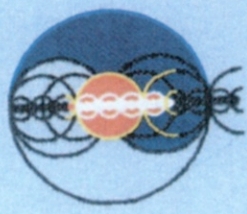
Μια πρόσφατη επιστημονική ανακάλυψη για την Υφή του Χρόνου



Το ελληνικό κηρύκειο



Ωρα



Ο Αγγυπτικός σκαρβαβίος

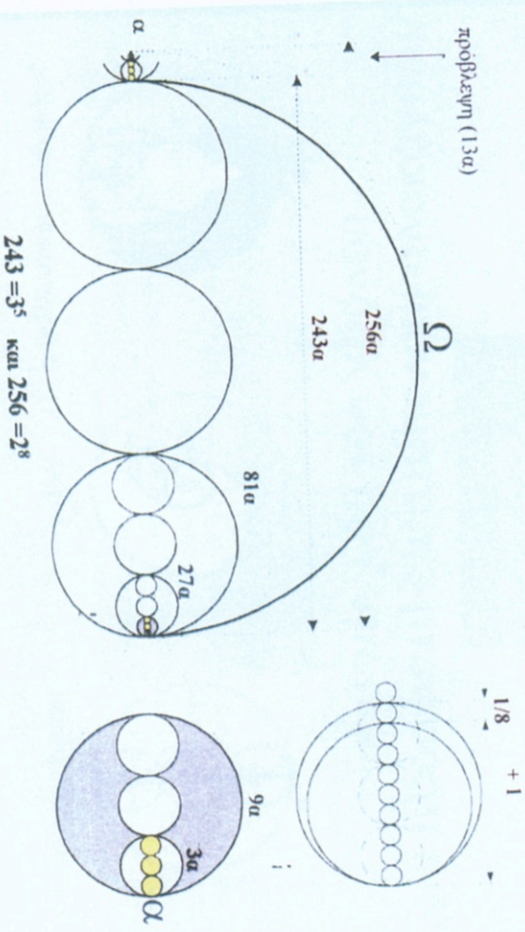
Dr. Jean-Pierre GARNIER MALET
Φυσικός, Παρίσι

Διάλεξη στην Αθήνα - 27 Σεπτεμβρίου 2005
7:30 - 9:30 μμ - Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών (ΕΙΕ)
(Αμφιθέατρο Λ. Ζέρβας, Βασ. Κων/νου 48)

Ο ΠΛΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΤΤΟΤΗΤΑ

«Με την βοήθεια του διαστήματος $1+\frac{1}{2}$ γέμισε δύο τα διαστήματα, αφήνοντας να παραμείνει από το καθένα τους ένα κομμάτι τέτοιο, που το διάστημα ωρίσθηκε με τον λόγο 243/256» (Τίμαιος).

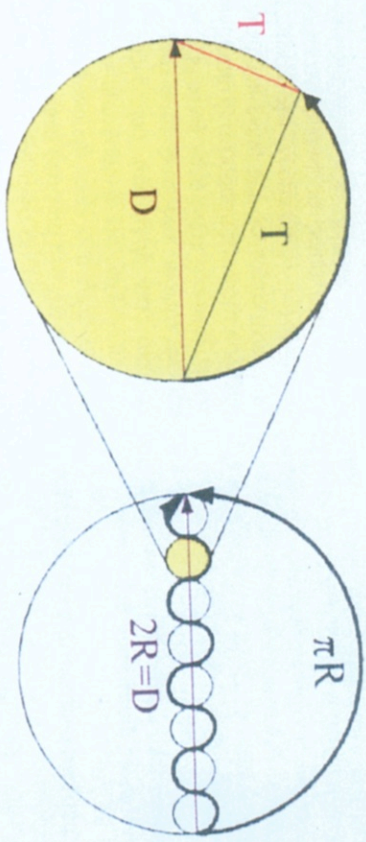
«Λάμμεσα στην ουσία που είναι δόδιαρετη (παρελθόν) και αμετάβλητη (μέσα στον χρόνο της) και στην ουσία που γίνεται διαρετη και μεταβλητή στα σώματα (δημιουργοί του μέλλοντος) ανέμειξε ένα τρίτο είδος ουσίας (δημιουργοί του παρόντος), που αποτελείται τόσο από το αμετάβλητο όσο και από το μεταβλητό. Την τοποθέτησε λοιπόν ανάμεσα στην δόδιαρετη και διαρετη ουσία των πραγμάτων». (Τίμαιος)



Εξηγούνται οι αλήθειες του Πλάτωνα

Αποκαλύπτεται η αριθμητική αναλογία-γρίφος που εμφανίζεται στον «Τίμαιο» σε σχέση με την δημιουργία της ψυχής: 243/256. Συνδέεται με την δυνατότητα πρόβλεψης χώρο στην άσυνεχη ροή του χρόνου, την οποία εννύριζαν πολύ καλά οι αρχαίοι. Επίσης εξηγείται η θεμελιώδης σημασία για τον Πλάτωνα της πενταγωνικής μορφής και του δωδεκαέδρου, καθώς και η συμπαντική δοχή του **Αιόφοι** και του **Ωμέγα**.

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΔΙΤΤΟΤΗΤΑ



έφαπτομένη διαδρομή T+έφαπτομένη διαδρομή που υπολείπεται T = άκτινική διαδρομή D

Ο εξωτερικός παρατηρητής αντιλαμβάνεται τις αποστάσεις «υψώνοντας» στο τετράγωνο:

$$T \rightarrow T^2 \quad T \rightarrow T^2 \quad D \rightarrow D^2$$

$$EΞ \text{ ού και το Πυθαγόρειο θεώρημα: } T^2+T^2 = D^2$$

Είναι επίσης η πρώτη φορά που η επιστήμη μπόρεσε να όρσει και να εξήγηση το ένστικτο και την διαίσθηση.

Αυτή η πρόσφατη θεωρία (της Διττότητας), που αναθεωρεί δραστικά την έννοια του Χρόνου, είναι αποτέλεσμα έρευνας 17 ετών του δρ Jean-Pierre Garrier φυσικού, συγγραφέα του πρόσφατου βιβλίου για το πλάτυ κοινό «ΑΝΑΛΕΙΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ ΜΕ ΤΑ ΑΝΟΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ» (Εκδοτικός οίκος JMG, Γαλλία, Δεκέμβριος 2003) και έγινε αντικείμενο πολλών επιστημονικών δημοσιεύσεων (1997-2005).

Ο χρόνος δεν είναι συνεχής, γραμμικός, όπως νομίζαμε και όπως η καθημερινή ζωή μας δίνει την εντύπωση. Κυλά μόνο κλάυ-κλάυ, σε στιγμές τόσο μικρές, που είναι ανεπαίσθητες στην βιολογία μας, δίνοντας μας την εντύπωση μιας συνεχούς ροής του χρόνου. Είναι λοιπόν διακεκμημένος, κομμα-

τιαστός, στροβοσκοπικός και η ταχύτητα με την οποία εκτυλίσσονται οι στιγμές του είναι διαφορετική σε κάθε πραγματικότητα. Αυτά που λέμε παρελθόν, είναι στην ουσία μία πραγματικότητα όπου οι στιγμές κυλούν πολύ πιο άργα από ό,τι στο παρόν μας, έδω και τώρα (ή δική μας αναφορά), ενώ σε αυτό που ονομάζουμε μέλλον οι στιγμές ρέουν με ακόμη μεγαλύτερη ταχύτητα από ό,τι στο παρόν.

Έτσι υπάρχουν και τρία όρια ταχυτήτων: η γνωστή μας ταχύτητα του φωτός -300.000 km/sec (στο παρόν)- και δύο άλλες πολύ μεγαλύτερες, εκ των οποίων η υψηλότερη είναι 3 εκατομμύρια φορές μεγαλύτερη από την ταχύτητα του φωτός!!! και λύνει άμεσα πολλά παρόδια της φυσικής, όπως η μόνη που εξηγεί πρόσφατα πειραματικά έπιστημονικά αποτελέσματα.

Η θεωρία της Διττότητας δεν αλλάζει

στην ουσία τις εξισώσεις της Σχετικότητας και της Κβαντομηχανικής, για να τις αντικταστήσει με δικές της. Δίνει με ακρίβη και τεκμηριωμένο μαθηματικά τρόπο την πολυπρόσητη εξήγηση για το τι υπάρχει πίσω από αυτές τις σύγχρονες θεωρίες, και πώς είναι δυνατόν να λειτουργούν στην πραγματικότητα, χωρίς παράδοξα να παραμένουν στα ράφια των άλυτων ερωτήσεων.

Αποφασιστικές ώφελείες για την ύγεια Καινούργιες διαστάσεις θεραπείας

Οι παραπάνω επιπτώσεις στην επιστήμη είναι τεράστιες σημασίας και θα ήταν άρκετες για μία δραστηκή αναθεώρηση της πραγματικότητας. Υπάρχουν όμως και άλλες επιπτώσεις, ακόμη μεγαλύτερες, για την ύπαρξη του καθενός μας αυτήν την φορά και όχι μόνο για την ικανοποίηση των επισητημών.

Είδαμε ότι υπάρχουν «συγχρόνως» οι τρεις πραγματικότητες που μας άφορον (παρελθόν, παρόν, μέλλον), αλλά εκτυλίσσονται με διαφορετικές ταχύτητες, που δεν μας είναι αίσθητες. Το ότι υπάρχουν «συγχρόνως» και οι τρεις, ίσχυει μόνο για έναν εξωτερικό παρατηρητή, που παρατηρεί το σύνολο έξω από την δική μας διάσταση πραγματικότητας και επομένως κατανόησης. Αυτό είναι και η πιο δύσκολη έννοια της θεωρίας και αποτρεφεί ένα από τα βασικά συστατικά της Δημοουργίας. Το θεμελιώδες στοιχείο είναι ότι υπάρχει επικοινωνία -παρελθόν-παρόν-μέλλον-, άρκει να είμαστε ΔΝΟ (από όπου και ο όρος Διττότητα), δηλαδή έμεις (ή διάστασή μας εδώ στο παρόν) και η δική διάσταση μας εδώ στο παρόν) και η δική της διάσταση. Διότι οτιδήποτε στο σύμπαν, από το στοιχειώδη σωματίνα μέχρι τους γαλαξίες, είναι διττό, δηλαδή αποτρεφεται από δύο σκέλη μορφομενα σε δύο διαφορετικές ροές χρόνου. Με τον ίδιο τρόπο και όλα τα έμβια όντα.

Αυτό το διττό σώμα ταξιδεύει με μεγάλη ταχύτητα μεταξύ των τριών χρόνων έρουνώντας για ζωτικές πληροφορίες. Η

τερόστια επιτύχηση των χρονικών στιγμών σε αυτό που καλούμε μέλλον επιτρέπει στον διττό έαυτό μας να βλέπει τις επιπτώσεις των πράξεών μας πριν τις ζήσουμε στο παρόν μας, όπως οι τρεις ηλεκτρονικοί υπολογιστές προβάλουν την κακοκαρία, πριν αυτή φτάσει σε μας. Μόνο που στην περίπτωση της Ζωής μπορούμε να αποφύγουμε την κακοκαρία χάρη στον διττό μας έαυτο και τα ταξίδια του στις τρεις ροές του χρόνου. Στην άρχη ροή, που νομιμάζουμε παρελθόν, έχει την πληροφορία σύνθεσης για όλα αυτά που είναι άρμονικά για μέν, ενώ στην τέχιστη ροή, που νομιμάζουμε μέλλον, παρατηρεί τις επιπτώσεις των πράξεών και σκέψεών μας. Αντί λοιπόν να υποστούμε μοροατρικά τις όποιεσδήποτε κακοκαρίες (κακές επιπτώσεις στην ζωή μας: σωματική και ψυχολογική ύγεια, συνασθηματική και επνευματική ζωή κ.τ.λ.), ο διττός έαυτός στέλνει σε μας τις κατάλληλες πληροφορίες με τα έντοια και τις διασθήσεις που έχουμε. Έτσι ώστε να αλλάξουμε το σενάριο στο παρόν μας και να ζήσουμε την καλύτερη δυνατή άρμονία του μέλλοντος.

Η απομημόνευση των πληροφοριών που συλλέγονται κατά την διάρκεια των ταξιδιών δια μέσου του χρόνου, χάρη στην ύπαρξη των άνοιγμάτων του χρόνου, γίνεται στο φυσικό μας σώμα με το νερό που υπάρχει σ αυτό χάρη στις ειδικές δομές του. Δεν είναι δυνατόν να ζήσουμε χωρίς νερό και χωρίς πληροφορία. Η επικοινωνία αυτή, παρελθόν-παρόν-μέλλον, εξηγεί επίσης με φυσικότητα και όλα τα ψυχικά και συγγα μυστικιστικά (μέχρι τώρα) φαινόμενα.

Η ισορροπία μας λοιπόν εξαρτάται από την ισορροπία μεταξύ αυτών των τριών σκελών της πραγματικότητάς μας και μπορούμε να την αλλάξουμε κατά βούληση χάρη στην δική μας διάσταση. Η επίγνωση και έφαρμογή της λειτουργίας αυτής των άνοιγμάτων του χρόνου από την ανθρώπινη συνείδηση οδηγεί από την πρώτη κιόλας νύχτα (διότι ο διττός έαυτός μας έμεταλλάσσεται τα χρονικά άνοιγματα που

λαμβάνουν χώρα την νύχτα στον παράδοξο ύπνο μας) σε μεγαλύτερη γενική ισορροπία του οργανισμού, που την αίσθανόμαστε άμεσα το πρωί. Οι θετικές επιπτώσεις στα διάφορα προβλήματα μας είναι άμεσες και θεματικές, διότι πρόκειται κάθε φορά για έξυφρηση μιας χαμένης ισορροπίας.

Παρέξνα όλα αυτά από πρώτη άποψη, αλλά, αν το καλοσκεφτεί κανείς, είναι μία φυσιολογική συνέπεια, διότι τα πάντα στον οργανισμό φέρουν την σφραγίδα του χρόνου. Ένας από τους βασικούς στόχους της θεωρίας είναι να μας διδάξει τον έλεγχο αυτών των ανταλλαγών, που μας επιτρέπει να καλύτερεύσουμε το μέλλον πριν το ζήσουμε, να καταλάβουμε την ζωή μας και να δημιουργήσουμε μία ισορροπία για τον καθένα μας και για τον πλανήτη.

Ο J.P. Gaimier Malet γράφει: «Συνδέσμενη με ένα κύκλο της ηλιακής δραστηριότητας και μία ορισμένη ιδότητα του χρόνου, μία "Διττότητα" μας κάνει να ζούμε σε δύο διαφορετικούς χρόνους, δίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο την δυνατότητα να προλαμβάνουμε το καλύτερό μας μέλλον και να διαλέγουμε τις πιο εύνοικες στιγμές για κάθε μία από τις πράξεις μας».

Το σώμα μας είναι υποχρεωμένο να άκοιουθή αυτές τις έντοδες, που έρχονται πέρα από το παρόν, για να επιτυγχάνη την ζωτική ισορροπία του και αυτό συμβαίνει ένστικτωδώς και τέλεια στα ζώα και στα μικρά παιδιά. Μεγαλώνοντας κλεινόμαστε στις όποιεσδήποτε βεβαδότητες μας και άνοοιουμε αυτές τις πληροφορίες διαίσησης, δημοουργώντας άγχι (σπρές), με άνη της άκοιουθία από στενοχώριες και άνωσιες, που όηγούν σε φυσικές και ψυχικές άνωσοροπίες. Άντθετα, άκοιουθώντας αυτές τις πληροφορίες, μπορούμε να διακρίνουμε τα προβλήματα από πριν, να προβάσουμε τις λύσεις, να άνακαλύπτουμε τα άπαραίτητα και χόρημα σχεδιά μας και να έγκαταλείψουμε τα άλλα χωρίς άπτη, χωρίς ποτέ να ένοχλδόν την έλευθρία του καθένός, μας επιτρίπουν να δημιουργούμε ένα

δυναμικό εύφορο μέλλον και να δίνουμε ένα άκριβη σκοπό σε κάθε στιγμή της ζωής μας.

Αυτή η θεωρία παρέχει μία βασική και ζωτική πληροφορία για τον καθένα μας και επιτρίπει την άμεση άνακάλυψη μέσα μας ενός μεγάλου ένεργειακού δυναμικού. Η άντλήση και ο έλεγχος αυτού του δυναμικού μας επιτρίπει να βάλουμε τάξη στις άνωσοροπίες όλων των μορφών (φυσικές, ψυχικές, συνασθηματικές, έπαγγελματικές, οικονομικές, κ.τ.λ.). Αυτός ο έλεγχος των άνοιγμάτων του χρόνου δεν έρχεται σε καμία άντίθεση με τις διάφορες θεραπειες και άλλες μεθόδους ισοροπίας του οργανισμού, αλλά μεγιστοποιεί τα άποτελέσματά τους.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΝΑΦΗΤΟ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Οι άρχαιοι Έλληνες τα γνώριζαν όλα αυτά και η γλώσσα μας φέρνει τα σημάδια της θεωρίας.

Η έξισορόπηση της άνθρώπινης ύγείας χάρη στα άνοιγματα του χρόνου, που δίνει θεματικά άποτελέσματα σε όλα τα προβλήματα άνωσοροπίας χωρίς έξάφηση, είναι μία πρώτη έφαρμογή. Αυτό η θεωρία όπως άνοιγει στενούς δεσμούς με πολλούς άλλους τομείς και παραδόσεις, διότι άναθεωρείται η πιο θεμελιώδης άρχη της φύσης. Έρμυνεύονται επίσης οι βασικές ένεργασίες στην βιολογία (γονιμοποίηση, φαινόμενο πλάσμιμο, παιδιά indigo, άμοιοαθητική κ.τ.λ.), ο συμβολισμός των κύλων στους άρχους (crop circles στην Άγγλία και άλλου), το σύμβολο του Ταο, οι βασικές άρχες του Yi-King ή Έλληνική Μυθολογία, τα γραπτά της Αρχαίας Κλασικής Έλληνικής Γραμματείας, ο μύθος της γένεσης στην Αίγυπτόν, η Αστρολογία κ.τ.λ. Για παραδένυμα, ο Πλάτωνας έκφράζει άνεμφάβατα τις μορφές του χρόνου σύμφωνα με την θεωρία της Διττότητας, όπως τις περιγράφει με λεπτομέρεια στον Τίμαιο. Άνακαλύπτουμε έκει

την αρχέγονη σημασία του Άλφα και του Ωμέγα, τον λόγο 243/256 στην δημιουργία της ψυχής, την σχέση άστεριων και ψυχών, τα Πλατωνικά στερεά, την δωδεκαεδρική και πενταγωνική δομή του σμήπαντος κ.τ.λ.

Κατά τον J.P. Garnier Malet: «Κεντρικό ρόλο έπαιξε η Ελληνική γλώσσα από τα βόθη των αίων στην κωδικοποίηση των γνώσεων που άφορουν στην διαίρεση των χρόνων (Ωρα), ορίζοντας το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, καθώς και τις εφαρμογές στην καθημερινή ζωή μιας ζωτικής άρχης, που άνομοιάζταν από τους Έλληνες ή καλύτερα, τους "ύιους του Ήλιου", το Άλφα και το Ωμέγα».

Αυτή η κωδικοποίηση των άνοιγμάτων του χρόνου, που πιστοποιούμε με την μελέτη της Έλληνικής γλώσσας και των άρχαίων κειμένων, άποδεικνύει το ότι η Ελληνική γλώσσα ύπήρξε προγενέστερη όλων των άλλων γλώσσων.

Το ήλιακό μας σύστημα ξεχάσεται σύμφωνα με ένα κύκλο 24,840 έτων, για να χωρίση το παρελθόν και το μέλλον από το παρόν σε 12 περιόδους των 2.070 έτων. Στην Βίβλο άναφέρεται ό κύκλος των 6 ημερών και 6 νυκτών, που διαχωρίζει τον έπιπραδυμένο χρόνο (φωτεινή ταάντωση = ημέρα) από τον έπιταχυόμενο χρόνο (σκοτεινή ταάντωση = νύχτα). Οι άρχαίοι πολιτισμοί πολύ σωστά μιλάδσαν για το φώς και το έρεβος, που χωρίζουν το παρελθόν από το μέλλον. Οι Έλληνες ήσαν οι πρώτοι που μετέδωσαν αυτήν την βασική έννοια του διαχύσιμου (Ωρα), που έπαιρείται σε ένα δημιουργία να μεγαλώση στο μέλλον (άρα). Άνθος ό διαχωρισμός, που τεκμηριώνεται πάλιν έπιστημονικά, άνομοιάζταν από τους Έλληνες ή «άρχη του άλφα και του Ωμέγα», του πρώτου (α = 1) και του τελευταίου (Ω = 800).

Σε μία μακρινή έποχή, όπου έχουμε την έντιμωση πως ό άνθρωπος ζούσε σάν άγριος, αυτή ή άρχη έπέτρεπε σε άσυνκρτους έπιστήμονες, άστρονόμους και μαθηματικούς να καταγράψουν τις 54

άπαράιτες διακαλώσεις του χρόνου, που άνομιάζονται στην σημερινή θεωρία ύποχρεωτικά σημεία περάματος, με την βοήθεια 27 μικρών και 27 κεφαλαίων σημάτων, που άποτελούν το άρχαίο Έλληνικό άλφαβήτο.

Χάρη στην θεωρία της Διττότητας (Doubling theory) είναι τώρα πιά δυνατόν να καταάβουμε την πρωταρχική σημασία της Έλληνικής γλώσσας και του άλφαβήτου της, που κωδικοποιούν στην έντέλεια τις άσπληρά έπιστημονικές έννοιες αυτής της θεωρίας. Αυτό σημαίνει έπισης ότι πολύ πριν άλους τους άλλους, ό πολιτισμός αυτός έφερε στους ανθρώπους μία ύσιωδη άρχη της ζωής, που βασίζεται στην χρησιμοποίηση των πληροφοριών από το παρελθόν και το μέλλον στο παρόν. Το κηρικό, σύμβολο της μαντείας του Ερμή, χρησιμοποεί την διπλή έλικα της Διττότητας. Άνθος ό έλικοειδής δεσμός, που παρουσιάζεται σάν φύδι, ένώνει τους διάφορους χρόνους έπιτρέποντας τις προβλέψεις, που άνομιάζονται στην σημερινή θεωρία «προβλεπτικές» πληροφορίες (anticipation, hyperinsusive information).

Η Έλληνική Μυθολογία, που έχει διαστρεβλώθη από χυλιές σκοταδισμό, έπαιρεί την δδασκαλία της δημιουργικής άρχης του άλφα και του Ωμέγα, που μπορεί να παρατηρηθί τόσο στους γαλαξίες όσο και στα σωματίδια. Είναι από έδώ και πέρα δυνατόν να έξηγήσουμε τον δεσμό μεταξύ της άρχαίας έλληνικής γραφής και της θεωρίας της Διττότητας. Αυτό μας έπιπέπει να κατανοήσουμε καλύτερα την θεμελιώδη άρχη του χρόνου, που μας δίνει την δυνατότητα να προ-καταδαβαίνουμε τα δυνητικά μας μέλλοντα. Όπως το έφάρμοζαν κάποτε οι Έλληνες, που έννοριζαν την χρήση του φιδιού της θεωρίας της Διττότητας (Πιθικός Αιτιάων), για να προβλέπουν (πιθία) τους κινδύνους και έτα να τους άποτρέπουν, άτι τότε οι Έλληνες, μπορούμε ξανά έμεις σήμερα να χρησιμοποιήσουμε την άσυνέχεια του χρόνου, που μας τροποδοτεί με συνέχεις

πληροφορίες μέσα από τα άνεπαίσθητα άνομιάτα του με την μορφή διαοθήσεων και προμηνυμάτων. Οι Πυθαγόρειοι έφάρμοζαν αυτήν την άρχη καθημερινά στην ζωή τους, όπως διαβάζουμε στα χροσά έπι. Η δδασκαλία στα μυστήρια της Ελευσίνας και στα άδύτα των Αίνυπτικών ιερών των ιστορικών έποχών ήσαν προστάθειες να διασώθουν πολύ άρχαιότερες γνώσεις για την δημιουργία και την ζωή. Ό πέπλος μυστηρίου ήσαν άπαράιτος, για να περάση άκέραιο το μήνυμα μέσα από τις γενεές Μυστών, για τους κινδύνους που καταδοκούν στο μέλλον. Σήμερα, στο τέλος του Πλατωνικού έναιουτού των 25.000 έτων, φθάσαμε και άποτελούμε αυτό το μέλλον των πολύ άρχαίων Έλλήνων, και άντριετωπίζουμε στο ήλιακό μας σύστημα την άμελέκτη σύγκληση των τριών ροών του χρόνου σε μία μόνο ροή, και έπιμείνω τον κίνδυνο να ήσουμε δυοάρεστα, δυνητικά που έχουμε στείρει έμεις, οι ίδιοι άνες αυτές τις χυλιές.

Ήταν λοιπόν φαίνεται άπόάλυτα έπέιγον να γίνον τα μυστήρια αυτά κοινός τόπος, γνώσεις διαθέσιμες στον καθένα μας, για να έπιτύχουμε μία προσωπική και συλλογική ίσοροπία και να άποφύγουμε έτσι τους κινδύνους.

Ό όρ Garnier Malet γράφει: «Η έξισοροπηση του καθενός μας συμβάλλει στην έξισοροπηση των άλλων και του πάλιν ήτι, άεν είναι λοιπόν πιά καιρός για κάτι τέτοιο, ιδίως στην χώρα όπου ζούν οι άπόγονοι αυτών των καταληκτικών γιών του Ήλιου, δημιουργών και μεταδοτών μιας θεμελιώδους σμπαντικής θεωρίας, που ή έπιστήμη μας μόνο τώρα ξανά άνακαλύπτει».

Ό Γάλλος έπιστήμονας άποδεικνύει άναμφβολά τον πρωταρχικό ρόλο που έπαιξαν οι Έλληνες γλώσσα και σκέψη στην κατανοηση από τον άνθρωπο του πως λειτουργούν το Σύμπαν και ή ζωή μας, Πολλές χιλιάδες χρόνια άργότερα αυτές οι γνώσεις ένάρχονται στην έπιφάνεια σάν «ανωύργες» έπαναστατικές ιδέες. Η καμνή

στην κατανοηση των έπιστημών θα είναι τερόστια στα έπιόμενα μερικά χρόνια. Έμεις οι Έλληνες μπορούμε να ξαναπαίξουμε ένα πολύ σημερινό ρόλο, όστι έχουμε πάντα την γλώσσα μας και έμιαστε διαποτισμένοι περισσότερο από κάθε άλλον από την άρχαία Έλληνική σκέψη.

Οι έπιστημονές μας (φυσικοί, λατροί, θεατροεύτες, γλωσσολόγοι, λατροί, του Έλληνισμού κ.ά.) και οι άλογοί μας μπορούν, πέρα από την κατανοηση, να νοιώσουν έπισης πολύ βαθύτερα από άλλους την ύοσία των πραγμάτων, για να προχωρήσουν άκόμη πιο μακριά.

Οι βασικές άρχές της θεωρίας της Διττότητας θα παρουσιασθούν στην Αθήνα, στις 27 Σεπτεμβρίου 2005 με τρόπο άπλό, για να γίνη κατόπιν εύκολα κατανοητή ή παρουσίαση των άμεσων σχέσεων της με:

- την σύγχρονη φυσική και την έπιλυση πολλαπλών και τεραστών παραδόξων, πραγματικών έφιάδες των έπιστημώνων άνα τον κόσμο.
- την ίσοροπία (σωματική, ψυχολογική, συναισθηματική, έπιγενεματική κ.τ.λ.) σε άδες της καταστάσεις της καθημερινής ζωής,
- την προέλευση των άρχων της θεωρίας αυτής από την άρχαία Έλληνική γλώσσα με τα 54 μικρά και κεφαλάια γράμματα, που άποτελούν τους κρυμμένους διαάδλους της ροής του χρόνου, και γενικά των σχέσεων με την άλη, πολύ άρχαία, Έλληνική Παράδοση, που ό άπόηγός της άναγνωρίζεται στην Κλασσική Άρχαία Έλληνική Γραμματεία.

Οι γνώσεις αυτές παρουσιάζονται στο πλάτυ κοινό έδώ και 4 χρόνια. Ήδη πάνω από 3.000 άτομα έχουν παρακολουθήσει σεμινάρια της θεωρίας της Διττότητας σε Γαλλία, Ελβετία, Βέλγιο, Ιταλία, Καναδά, Βραζιλία και έφαρμόζουν τις άρχές της θεωρίας στην καθημερινή ζωή τους.